ГЕО ШКУРУПІЙ

БРЬБУ

ЗІТРИХА ДРУГА

PANFUTURYSTY

КИЇВ
1922.

ОТРИМАНО

16×11

Ґео Шкурупій

БАРАБАН

Вітрина друга

PANFUTURYSTY
Київ
1923

остаточна
фабрикація провадилась
в друкарні штаба к. в. р.
вулиця революції.
5 0 примірників.
р. у. п. — київ.

БАРАБАН

КАПЕЛЮХИ НА ТУМБАХ.

Вулиці
всі ведуть
до перехрестя,
здіймаючи капелюхи з тумб,
коли я, мов дикун,
голодний жмурюсь
на сонця вогняний перстень.

І на кождім розі
у мене знайомий товариш,
і що — крок, то знайома тумба,
на бруках квітнуть
кінського гною рози,
наповнюючи горобцями повітря.

А навколо люде і коні,
ватаги пацанів і трамваїв,
вітрин блискучі ікони
з хлібом і наїдками

Мій товариш
до шкла приплюсне носа,
і фанатично молиться
гладкій ковбасі,
цій богородиці нашого храму,
де ладаном
курить автомобіль.

А в храмі:
ікони вітрин і будинків,
органи трамваїв і шин,
тисячи ніг стоголосий бубон
горобців вітає
прилюдний шлюб.

І коли знову поверне
до мене товариш носа,
на нас дивиться ненажерливим оком
сонце—товариш бог
або зів'ялий місяць,
цей блідий Христос.

Храм, храм
дикунів і трампів
в наших душах
прокурених ладаном цигарок,
у наших руках по флейті
зі старого світу
хребта кісток.

І капелюхи на тумбах,
коли ми сидемо
і розмовляємо вдвох,
коли мої штани закохаються
в сукню з ситцю
і галасують: любов, любов!

Потім на трубах каналізації
лежимо:
ти, і я—останній дикун і поет,
граючи на флейту
з хребта всіх націй
і континентів.

Стурбовано дивишся
автомобільними очима
в моє обличча,
і кажиш, що мати твоя
вважає мене за мерзавця,
хай бере вище,
я ескимос з Африки.

Вітаю танець будинків,
розклад і смерть всього звиклого!
І коли критики
облізлими мордами
щирять на мене
зуби лисих коняк,
я люблю їх,
як алігатор любить пташинку,
що колупається
в його зубах

1923 р

VII.

Очам підведеним
синім знесиллям,
штукатурці підфарбованих щок,
місто
кендюхи гладких пузів
вивалило,
лякаючи дівчат і жінок.

Ціла армія
одвислих цицьок
і задниць
приймає військовий смотр.
Наче коні іржуть
тисячи гнилих зубів
у крівавий рот — казарму.

Сволочи!
ви хочете, ще одну вивіску
намалювать на жіночій вулиці:
„Без ваги
і ножа, тушою
м'ясна крамниця"!

Щоб потім гладким черевом
спуститись
у тепле корито,
ногами пацать в повітрі,
як конаюче стерво.

Коли місяць,
гнилим носом сифилитика,
понюхає цегли міста,
ваше пузо
псом скиглить
на кожду брошку
й намисто.

Підберете тельбухи,
на вулиці станете фертом,
трьох пропустите
і затримаєте чверту.

Будете іржать
і чмихать
годованим бугаєм,
важко сопти
і дихать,
як лусне терпіння ремінь.

Мать вашу бог любив
і любить вашу кишеню,
під спідницею в неї блох ловив
у свою огидну роспусти жменю.

Эх, ви!
Кождий з вас нагодований халуй,
що—місяця викидає покоління
у помийні ями,
вашої мерзоти загинові:
—Алилуя! Алилуя!

ВОНИ.

Підсліпуватим лихтарем
під
вчилась танцювати вальса,
вустами вохкими бушмена
ніч
цілувала знесилені пальці.

Брудний вечір приймав молитви
зі стомлених вуст,
про недосяжні країни в повітрі
і про капелюха замісць хустки.

Драні черевики
маленької дівчинки
пестили тротуарів цегли,
як блискучий шляхетний паркет.
Мріялась чудесна Вики—Вики,
країна тротуарних поетів.

І було так весело
після денної праці
розглядати вулиць мексику...
Бажалось огнями
сліпити федерації
вулишних фресок.

Нахабно вабили ресторани
і лякала вулишна пустка...
Бажанням серце ранила
святим єзуїтом роспуста.

І перша звада
вся була в преріях сліз,
і навіть здавався маленьким водоспадом
світовий катаклізм.

І, як привид
минулої невинности,
з'являється що-вечора панна в чорному
під сліпим лихтарем...
Зламано невинности шкиви
вогнем не спалахує горн.

Тихше, тихше, місто!
Зупинись анархії хода!
Довіку здивована свистом
на розі стоїть свята...

ГОЛОД.

Нагодуйте мене, зогрійте!..
Підійміть з очей моїх
перевесла поблякли вій!..
Ви налякаєте мене крихтою хліба,
а я вас бліддю своїх повік.

Я північний, мурутий вовк,
владарь безмежних, сухих степів.
Я підковою спеки весь хліб потовк
і вночі над мерцями вив.

Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський, патрицій у тогу
і мені страшенно зимно в ноги.

О, сонце!
Я хочу потертися спиною
об твоє гаряче обличча
і мого подиху холод
дійде до самого серця і глібше.
Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський патрицій у тогу,
я владарь всесвітній:
— Голод!..

1921 р.

ЗАЛІЗНА БРАМА.

Коли верстви ковтають скорими потягами
верхи на вагонних буферах,
чи сидять серед тротуара
на розі двох вулуць,
коло залізної брами
сада
і лузгають насіння,
чи в будуарі
кокотки
балакають нудно
про Комуну й комісарів,
чи цілують жагуче
нафарбований ротик,
я кажу:
— Навіщо такий стриманий дотик?
— Горе, горе безсилим!..

Коли я бачу на вулицях тічку
і коло неї ватагу собак,
я згадую гарну дівчину,
оточену компліментами
перехожих гуляк.
Коли ж під монументом,
я побачу повію,
я скажу:
— Сестро, це капітал сюди нас вивів,

— Плюнь на всіх!..
— Горе, горе безсилим!..

Коли гудок лякливо проріже повітря
і фабрики розіллють
по тротуарах чорний мазут,
коли не крик, а постріл юрб,
коли червоними язиками
лизнуть будинки
і тротуари
бунтарські стяги,
і знову не крик, а постріл..
Лякливий гудок.
— Брати й сестри!
Ми відчуємо, як гине печаль.
Я піду разом з вами переможним кроком,
буду радісно співать Марсел'єзу,
а потім Інтернаціонал.

Коли ж істерично задзвонять вітрини
крамниць
і шибки посипляться з зачинених вікон,
я разом з вами візьму кулемета,
наб'ю рушницю
і всіх жахне мій погляд гострий,
тоді із вуст моїх не крик, а постріл:
— Горе, горе безсилим!..

Коли француз у Росії
згадає Паріж,
а вкраїнець у Франції
Київ,
коли запитають мене якої я нації,
я скажу:
— Я наплював на всі нації
— Горе, горе безсилим!

Коли будуть сперечатись:
хто краще:
чи Англія, Франція, Росія
і з озвірінням піде брат на брата,
коли нації,
як вередливі жінки
розкидують пасми волосся
порозкидують залізними низками
міліони салдатів,
коли почнуть влучати
у людські серця
залізом і крицею,
я скажу:
— Я люблю тільки місцевість
— Я люблю тебе, Київе!
— Люблю дивитись на тебе
з гори Батиєвої.
—Горе, горе безсилим!

Коли ж засурмлять сурми
і гучно забухає барабан,
коли підставлять урну
для пожертви пораненим,
коли пройдуть салдати
по вулицях чітким кроком,
а піп гнусавий одягне ризу,
я прижмурю весело око
і сміливо кину в натовп:
— Геть мілітарізм!
— Горе, горе безсилим!..

Коли заломлять руки,
з одчаю заплачуть над трупом,
коли убють мого батька,
заріжуть матір,
зґвалтують сестру,
я буду мовчать
і келих печалі не дам другому вихилити.
Коли ж запитають, чому мовчу,
я відповім:
— Горе, горе безсилим!..

Коли розквітнуть вулишні квіти
і знову під монументом стане повія,
а по вулицях, скаженіючи ревом,
промчиться кокотка з офіцером
в автомобілі,
я згадаю матір
і тихо собі скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли засвітлять світло,
коли замкнуться двері,
коли роззявлять пащи
розпусні прерії
вулиць,
коли проб'є дванадцять
на мійській башті раптом,
коли буржуй жадібно
вночі перелічує гроші,
а робітник прилюдно
з-за коміру вийме вошу...
Я скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли заридає п'яніно,
а лихтарі порозкидують
кріваві плями згвалтованих душ,
я прислухаюсь
до булькання в їхньому кратері.
І тоді запитають мене:
— Хто ж ти?
Що так п'яно
виводиш визерунки ногами
на заплюванім килимі
і поминаєш матір?
Я тоді радо й твердо скажу:
— Я пройшов крізь залізну браму
— Горе, горе безсилим!..

1921 р.

ЛІРИКА ФУТУРИСТА.

У мене роспухла морда
і болить зуб
У мене стала пика гордою
од одвислих губ...

І тепер я подібен
до бога готентотів...
Собі мій гімн
я складаю з охотою...

Лікує мене руда женщина
з носом фараона...
І зубів ніхто так не чистив
навіть богу Амонові...

І тепер я цілком спокійний,
Шкурупій переживе всіх шаманів.
Руда женщина видере біль
разом з зубами...

МАНТРИ.

Нескінченні тротуари,
нескінченні тротуари
блискучих свічад,
я чекаю примари,
я чекаю примари
мого закохання

А поки-що квітнуть троянди
роз'ятрених ран.
Радісних зір плеяди
затьмив ночний туман.

І вийшов я на дорогу,
де послався срібний караван...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув перший мантр/

Югою знялося закляття,
наче забився метелик в пітьмі,
наче хтось задрав весільне плаття
наляканої землі.

О, пречиста, свята Варваро,
поглянь на мене небом твоїх очей,
я тобі місяць скину на тротуари,
а серце вже вирвав з грудей...

Білими пелюстками розсипалось серце,
завихрила ними юга

І почав викликати мене на герць
насмішкуватий, старий Сатана.

І вийшов я на дорогу,
де килим білих троянд...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув другий мантр.

Риску вузьку закохання
я накреслив навколо себе...
— Гей, виходь, Сатане!
Ми тепер вдвох під небом.

О, пречиста, свята Варваро!
Геть струмінь шалених оргій,
в темних, закоханих коритарах
тебе чекає святий Георгій...

І вийшов я на дорогу,
де розсипав хтось діямантъ...
Молодик посадив зорю на роги
і я вигукнув третій мантр.

Не з'явилась свята Варвара,
налякалась минулих оргій,
коло свічад, мов примара,
стояв у задумі святий Георгій.

1921 р.

БАРАБАН ПЕЧАЛІ.

Очі твої підо мною,
перса
і тіло твоє...
Руки в траві розкинуті,
вохкі долоні
в долонях моїх.

Очі твої свічада,
і я величезний,
безумний
ніжно вдивляюся в них.

Тіні пахучого вечора,
вогні недалекого міста,
чорний, тихий кажан,
поринаючий в присмерк...
Тиша.
Задумливість.
Пахне земля,
пахнемо ми...

Близько, близько обличча.
Ти бачиш, як падають зорі,
неба сліпучі дарунки.
Я ніжно торкаюся рани
запашних і вабливих вуст...
Поцілунок.

Чуєш?
Б'є барабан.
Навіть тепер,
як близько...
Коли очі твої підо мною,
перса
і тіло твоє...
Б'є барабан печалі,
серце моє світове.

Навіть тепер,
так близько,
ти не можиш збагнуть барабанщика,
коли зорі накреслюють риску,
знаходять в етері смерть.

Він барабанить про світову печаль,
за ясність твоїх очей...
Ти не можиш збагнуть барабанщика,
ти здивуєшся,
коли він не візьме тебе.

Бий,
бий,
одбивай похоронні такти,
барабане печалі!
Стукай, серце,
про скорий кінець!
Оплесків не буде
засміяному барабанщику,
велетенському барабанові
всіх сердець.

1922 р.

АЕРОКОРАХ.

1. В ритмах пропеллеру
АЕРО,
в гармонійних, співучих звуках,
я майбутнього
еру
відчув!..

2. Як стрілка годинника
непомітно
минає
хвилину,
безліколіття пройшли,
відколи
космосу
хаос
змінився ритмичним рухом.

3. Метеори,
плянети,
зорі,
розплескуючи волосся
вогняних кіс
носилися в мертвих просторах.

4. Північ,
схід,
захід,
і південь
було неопреділено.

5. Півні
радими криками
не зустрічали сонця.

6. По одинці, рядками, строфами
у всі кінці
носились огняні плянети
і велетенськими соняшниками
вибухали що-разу
космичні катастрофи.

7. Вогонь.
Іскри.
Попіл.
Дим.
Вибухи.
Грім. Фанфари.
Крівавими рисками
на тлі темряв
висіли заграви.

І був аритмічний
скажений
рух; всесвіт
од хаосу звуків космічних
оглух.

8. Вітер
не лози,
не верби, не квіти
згинав,
гнав
плянети...

9. Слово тиша народжувалось в шипінні.
І скрізь висіли вогняні сльози.

10. В ритмах пропеллєру,
в співах пропеллєру
я відчув,
відчув!..

11. Зупинився скажений льот.
З'явився:
Марс,
Зодіак,
Оріон...

12. Із глибин морів
в роскішний земний сад
вийшла людина радісно
і пару биків привітала
—Гей!..
Та гей, бики!..

13. Од чудесних снів,
од сліпучих сліз,
засиніла плахта небес;
од бунтарських риз,
од нових марсельєз
запалали нетра світів...

14. В скаженіючих ритмах пропеллєру
я чую постріли,
крики,
гвалт,
міліоногорлий
стогін
полів..
Бачу;
як падають башти,
тріскає мармур...
Пожежі охоплюють небо
враз,
розлітаються іскри,
запалюють степ...

Ох! вже сиплються шибки й фрески
Я бачу роздратовані юрби людей,
я разумію їх сказ,
в цих юрбах я відчуваю себе.

15. В тумані на зустріч юрбам:
будівлі,
палаци,
парки,
повітки,
і в звуках страшних марсел'єз
вибухають вогняними квітами...

16. В перебоях пропеллєру
я бачу старий Вавилон,
чую:
як б'ють барабани,
як побідно ріжуть повітря
сурми...
Там люде земному б'ють поклони,
там перемога
в людських серцях,
в криках
плигає над мурами,
там люде будують
до Бога
башту
і справляють
дикий
шабаш.

і раптом
падає
башта...
До самих зір
лунає гвалт
і грюк
і навіть звір
тоді злякався б
занімілих юрб...

17. Родились:
нації, нації, нації,
жовті, червоні, чорні, білі.
Ефіопи, французи, китайці,
а тепер вони сплавились
у двох великих горнах
страждання
і втіхи.

18. Перший горн
виплавив клясу
залізну,
другий фарфорову...
Це в скаженіючих ритмах пропеллєру
я відчув,
як залізо розчавило фарфор.

19. Од Гімаляїв до Альп,
од Вогоньземлі до Аляски,
там,
де раніш блукали
звіри,
літали птахи,
по деревах
стрибала малпа,
де сплітався з травою
дикий бур'ян,
срібний полин,
де чорніли вічні гаї,
пронісся залізний кінь
електротяг,
ріжучи повітря вогняними персами,
наганяючи свистом і грюком
жах.

20. Голкою
розуму,
молотом
волі,
і плугом
рук,
нащадки
Варварів, Скифів, Готів і Гуннів
збудували
всесвітню Комуну.

21. На всю земну кулю
розляглося велике місто,
його обійняла весела вулиця
міцно.

22. І завжди, і вічно, і день-у-день
там лузгають насіння
і дивляться в небо.

23. Люде ходять,
думають,
кохаються, сплять,
родять людей,
вмирають,
і все, що робиться там,
все під стук барабанів,
свисти сірен,
спокусливі погляди женщин. .

24. А тепер всі думають
і дивляться в небесне лоно,
бо там розсипано густо:
Сіріус,
Марс,
Зодіак,
Оріон...

25. Ех, коли б хоч раз:
— На Марс!..
— На Марс!..
Чухає потилицю кождий дядько.

26. І велика, напружена радість
в людських серцях:
сьогодні чекає ночи
АЕРОПТАХ.

27. Ніч синьою спиною
затулила сонце
і на безмежний синій луг
хтось вивіз
огняці труни.
А місяць блідою цитриною
накислив усе повітря.
І души людські,
і вся природа
набухкались жовтого чаю...

І від стриманих,
грішних подихів
розляглися межіплянетні луни:
в домівках, в темних кутках
тротуарів
по всіх перевулках,
у першому гаї...
О, кохання, кохання!.. О земний раю!..

28. В ритмах пропеллєру
АЕРО,
в гармонійних, співучих звуках
уперше летіли на Марс
думки й бажання
юрб.

Вересень 1921 р.
Дано в Київі.

ТАЙФУНКА.

Хай барабан барабанить
про похід в майбутнє валок,
ромбом до неба стане
останній катафалк.

Жерці, шамани
вовком
завиють жалібного маршу,
коли церков
позолочені бані
впадуть на тротуари.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!

П'ятами очей
розчавимо
зраду химерних мрій,
бронзу грудей
підставимо
під колесо подій.
Змішаємо
з цементом вулиць
піт, бруд і кров
творчих конвульсій...
В гуркоті наших праць і промов
— світовий пульс.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!..

СЕМАФОРИ.

На всю Вкраїну:
червона троянда...
Нащадкам не побачить краси руїн.
А в лісі банди.

Залізні шляхи
обійняли всю землю, мов спрут.
Всі люде хворіють на чорну неміч
і б'ються головою на камені
й питають:
— Куди йти?..
А в спекулянта на спині борошна пуди.

У всі кінці гадюками
розлізлися рельси...
І стоїть залізна вулиця:
не проїхати не пройти!
А вагони під откосами
колесами
фанатично моляться старому Богу...
І семафори руки простягнули
до неба
з одчаю...
Чекають гніву й перемог.

Не б'ють барабани,
не сурмлять сурми,
а кров розіллялася, ріками
і плюскається в ній бандит,
мов риба,
і скрізь вогонь і вибухи, вибухи...

По світу несамовито тютюкає
жах...
І навіть невіри з страху
на шию почепили хреста.

І тільки ми бадьорими ранками,
зриваючи м'яту й руту
пісень
йдемо по залізних шляхах!
Тільки нам одкрито
семафори в майбутнє!..

1921 р.

ЛІКАРЕПОПИНІАДА.

ПРОЛЬОГ.

Час
—поганий кравець—
землю,
землю всю полатав,
Викромсав:
раси і нації,
народи,
держави,
які галасують:
«Історія!
Істо-о-орія!
Я, а не ти!
Не ти, а я!
О—о!..»

Тихше громадяне!
Тихше!
Тс-с!..

Зникли
відьми,
чорти
і привиди...
Що росповім я людям,
коли знищено все?
Люде не мають сорому,
і вимагають чуда.
Е—е—е...

Данте,
Андерсен,
Гофман,
По!
Пекло і Рай,
казки і легенди...
Ваші слова померли,
а ідеї
здаються в оренду.
Е-е...

Розгубили все
по великих книжках,
разсказали все, що могли,
і все ж махає крилами
птах,
наганяє за часом часи.

А я?
Я в одчаї!
Я маленька сорінка історії,
що росповім я людям?
Автомобілі
прогнали привидів з краю
і машини наповнили місто
стуком...
Е—е...

Які це зойки?

Які це крики?
Це дивна країна...
Куди прийшов я?
Книга казок
несподіванно диких...
Ця Україна
— саме безголовля!

Казок шукаєте!
За Гофманом скиглите!
Виглядаєте Андерсена
крізь розбите вікно!
Ось, нечувана казка,
фантастична казка:
— 0!
— 0?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної казки
про те,
як з друкарні втікла
маленька літера—0
і покотилася в степ?

Це буде сама звичайна казка:
Лікарепопиніада,

але цуциками біля ніг її
будуть скиглить казки
Шехерезади.

Це вам,
гладким ковтателям
хліба і сала
української каліфорнії
Вам, безумним
шукачам золота!
Вам,
Народи Землі!
Україна
соборна,
обкрадена
і зґвалтована
—багато імен у неї
і справжні всі!—
Це вам Україна принесла
в мозолястих руках
жита пляж золотий
Слухайте ж,
нечувану казку
уважно,
всі!..

ЧАСТИНА ПЕРША.

Ітак,
маленьку літеру—О
спочатку спіймав
ротом
піп
і вийшло:

— Го
о-о-о-спо-о-о-ди...
Я чорнорясий,
хитренький
піп!

О Матко Боска!
Я всесвітній роспуста,
кастрат,
—ксьондз!

О, Єгова!
Я син спекулянтів,
жидів.
О, Єгова, я равин!

Алах, Алах!
Коли сходить зоря,
я на мечеті перший
кричу
— Ма-го-ме-те!

Я законів твоїх муедзин!
Я—мула!
Я—корана поет!

Хай живе релігія!

Го-о-о-спо-о-о-ди-и,
спаси люде твоя
від невіри!
Хай всесвітня кишеня моя
брязчить
гірою!

Молюся тобі, Господи,
б'ю поклони
у всі кінці...
Чому-ж,
чому
з мого язика злітають,
одні прокльони
і матюки!

Господи,
спаси рабів твоїх
нічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Здорово!
На маленьку площу Вкраїни,

скільки зібралося їх!
Єгова,
Тьху!..
Равин,
ксьондз,
піп
і мула!
Калавур, ріжуть!..

Слухайте!
Голови їм розбийте
камінням!
Онукам розскажіть!
Попередьте їх,
попередьте!
Слухайте,
не будьте ж
коровьячим вим'ям!

Хай живе релігія!

О, царю наш,
що послав єси нас!
Молитесь,
прийде Антихрист,
і горе, горе
тим,
хто загубить
віри святе намисто!

Ксьондзе,
відпусти нам гріхи,
ми плюєм
океаном
тобі в обличча!
Ми сонцем
розвіємо кошмар цей,
сон цей!

Одійди д'яволе!
Громом,
вогнем
тебе знищить той,
що на горі!
О-хо-хо! Скучно!..
Халяви,
халяви ви,
Содомом,
Гоморою
влучить!

Господи,
спаси рабів твоїх
нічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Літера—О
—тріснуте шкло

свічад.
Літера—О
—чудовисько з чорною
пащою,
млосних ночей
сатанинська меса,
безумне око
кривавих плес.

З церкви
вона потрапила в рот
людини
і із—О
вийшло довге
О-ох!
і багато маленьких охів.

Ви не вірете?

На нашу Вкраїну,
на вашу неньку,
на цей шматок падла
без ніг
і без голови,
історія висипала
пригод опеньки,
—всю бутафорію
революцій і війн...

Зосталась
величезна задниця,
з хліба, сала
і цукру,
що її висмоктує
ціла армія пацюків,
і навіть
глав
бум
тютюн
укру
не викурить їх!..

Голову загубив Хмельницький,
а ноги Мазепа,
залишилась
одвисла цицька
і приголомшений степ.

Ох!
В задницю вїлися раки:
праворуч Москва,
ліворуч поляки,
а прямо шибениця!...
О, загубилась,
заблукалась
між трьома цими соснами
українська душа!

Це ви, це ви,
псами скиглите
за одрубаним хвостом,
під ваш невиглас
червоному серцеві —
стає ще більшою
литера — **О**.

Бандурить
і п'є самогон,
кождий дурний Максим,
Залізняка поминає...
Змийте ж
ганебний грим,
онуки Гонти й Мамая!

Право,
з вами можна заскиглить
новим Шевченком,
можна забути пристойність
і жбурнуть у морду
гнілим опеньком.

Ця літера — **О**
страшенно плодюча,
і врожай її був сам — міліон.
І звідси виникла музика шумів.

Без...
Безум...

Ага, Безумний!
Такий професор.
Поклав цю літеру—О
під мікроскоп,
але крім дірки з бублика
нічого не побачив.

І кождий був хурманом,
кожде—О було бите,
прийшла революція,
ось її ритм:
Вучека,
Ерчека,
Г—пу.
У—уу!..
І це не допомогло...
Прогуркотів,
промайнув,
вронісся
потяг революції,
знову по церквах пісні
Санта-Люції
і літеру—О
видно скрізь без усяких лупп.

А ліжки, тапчани,
постілі,
пуховики, сінники,
матраси

почали вивчати
цю музику шумів
і всі федерації
почали здригатися громом
криків літери—О
—О-о-ох о-о-е!...
Без..
Безум..
Безумних...

ЧАСТИНА ДРУГА.

І от,
мов величезна, тифозна воша
до сінників і матрасів
приповз лікарь,
його діагнозом було,
що літера—**0**
це—гроші.

Піп, ксьондз,
равин, мула
приплигали
як тільки вміє плигати
здоровення,
чорна,
собача
блоха
і рішили, що літера—**0**
це—злотий.

На базарі,
між яток, крамниць,
посеред вулиць,
на купах краму й борошна
сиділи маленькі гниди
й гукали:
О о о о о о о о!
Це спекулянти.

Потім на здохлій шкапі,
пришкандибала ніч спекуляцій
і тут при світлі феєричних огнів
голодних очей,
під чаруючу музику порожнього шлунку
з кастан'єтами
вовчих зубів
почався
Блохотанць.

Лікарь і піп,
спекулянт і мула,
єгова і равин,
труна і гринджоли,
катафалк, мрець, труп,
анатомка і простітутка
зайняли усі тротуари.
— Блохотанць! Блохотанць! —
Він танцюється тільки парами...

Совість, честь,
любов, геройство і слава
пролізли крізь маленьку літеру — 0
і стали примарою.

І мені,
мені
тепер барабанить
у гладкий барабан вашого черева,

у бубон ваших нахабних морд
кулаком зневаги
остаточно ранить,
вашого спокою трухляве дерево
і всю „богородицю“
зарозумілих орд.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ.

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
Здійснилось ще небачене чудо,
коли цілий караван,
а не тільки верблюд,
вільно пройшов крізь вушко
золотої голки.

І от
Літеру — О
у великих степах
людської дурости
спіймав печальний поет,
і почалась під Блохотанць
деклямація:
О, печальна блідь тифозної воші!
О, морочна темрява блошиних очей!
О, безмежність кохання гниди!
О-о-о! і О!

А я трибун
світових республік,
на вулицях
і майданах землі

про вашу ганьбу
розповім.

Але трагедія не в цьому.
Лікарепопиніада
і Блохотанць
заливають сала у рани.
Літера—О
уродила сам-міліони
і хто виловить її на вогняний гачок
революції,
ім'я йому
Герой.

Ви не вірите?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної
казки,
про велетенську літеру

О?

1921—22—23 р.

ЗМІСТ.

	Стор.
Капелюхи на тумбах	7
Ви	10
Вони	13
Голод	15
Залізна брама	16
Лірика футуриста	22
Мантри	23
Барабан печалі	25
Аерокоран	28
Тайфунка	38
Семафори	40
Лікарепопиніада	43

891.79-1
1923
774
Українська Книжкова Палата
К
Ш 685
774

VYDAVNYCTVO GOLF STROM

ПРОВЕРЕНО — 89